

mindre kritiske Øjne paa de enkelte Detailbestemmelser, for saa vidt de ikke gribe ind i det principielle, og det gøre de Punkter ikke, der mangle i dette Lovforslag. Det er ikke andet, end hvad man med Lethed vil kunne udfylde bagefter, idet Rammen ikke blot er givet, men givet efter min Mening med ret stor Tydelighed og Præcision.

Saa sagde det ærede Medlem, at man trækker paa Statskassen i stort Omfang, at man lægger stærkt Beslag paa Statskassen, og at Grunden til, at man ikke i andre Lande og heller ikke herhjemme er kommen til en saadan Forsikring, er den, at man har fundet Risikoen for stor, til at man har kunnet lægge den over paa Søfart og Fiskeri. Jeg ved ikke noget om, hvorvidt det er Grunden til, at man ikke andetsteds er kommen til en Forsikring, at det har været for dyrt. Men jeg tror, at det ikke er Grunden til, at man ikke i 1888 og 89 og desuden heller ikke i Arbejderkommissionen kom til en Søfartsforsikring her i Landet. Thi naar man læser Arbejderkommissionens Beretning efter, vil man se, at det er udelukkende den manglende Statistik, der gjorde det. Jeg har ganske sikkert Ret i dette, jeg har nylig set det efter, at der ikke er udtalt noget som helst Ord om en Fiskeriforsikring i Arbejderkommissionen, men med Hensyn til Søfart er det udtalt, at man paa Grund af manglende Statistik maatte udelade den. Men dermed lod Rigsdagen sig ikke nøje, Landstinget satte trods den manglende Statistik Søfarten ind i Lovforslaget og vedtog gentagne Gange en Forsikring saavel for Søfart som for Fiskeri, men ganske vist paa en Maade, som jeg tror alligevel for mange vilde være mindre tiltalende end denne Maade, idet man nemlig vilde lade Koffardiflaaden betale Fiskernes Ulykkesforsikring paa samme Tid, som der blev aabnet nogen Adgang for de store Dampskibsredere til ikke at indmelde sig i den Forening, som skulde udbetale Ulykkesforsikringen. Med andre Ord, der var ikke ringe Risiko for, at Sejlskibsflaaden, som ikke lever under gunstige Vilkaar, kunde, uden at man kunde angive nogen virkelig Grund dertil, komme til at betale til Fiskerne paa Vestkysten og andre Steder ogsaa gennem deres Forsikringsbidrag, og jeg tror nok, at de fleste hellere end at begaa den Uretfærdighed, som det vilde etablere, vilde gaa med til et Statstilskud fra Statskassens Side. Grunden til, at vi ikke have nogen Forsikring for Søfarten og for Fiskere, er altsaa ikke den, at Risi-

koen er for stor, for Kommissionens Vedkommende var Grunden, som sagt, den, at man manglede Statistik, og for Rigsdagens Vedkommende var Grunden Folketingets bestemte Modstand imod at lade Koffardiflaaden betale Fiskernes Ulykkestilfælde.

Naar saa det ærede Medlem udtalte, at de bidragydendes Tal vil svinde, fordi de ikke særlig udsatte Fiskere ikke ville forsikre sig, saa ligger deri en Udtalelse af, at de 5 Kr. om Aaret i Virkeligheden kunde blive en større Udgift for en Fisker, end han gennem denne Lov kunde faa Vederlag for. Men deri er jeg i bestemt Modstrid med det ærede kongevalgte Medlem, for det er sikkert, at selv om Risikoen nu er ringere adskillige Steder end ved Vesterhavet og ved Bornholm, saa ringe er den i alt Fald intet Steds, at den Ydelse, som vil naas efter dette Forslag, forsikringsmæssigt set skulde være for dyrt betalt med 5 Kr. Der vilde ikke kunne tegnes nogen Forsikring her paa Sjælland for 5 Kr. hos noget privat Forsikringselskab. Efter de Oplysninger, jeg har faaet, er det heller ikke saaledes, at der fordres 24 Kr. for denne Forsikring, nej, der fordres over 40 Kr. for denne Forsikring, i alt Fald, hvor jeg har spurgt; men jeg maa rigtignok tillade mig den Bemærkning, at jeg lægger ikke megen Vægt paa, hvad et privat Selskab forlanger for at overtage en Fiskers Forsikring, Statistik har man ikke, og Efterspørgsel efter en saadan Forsikring findes ikke, og saa bliver det i Virkeligheden en temmelig i Luften svævende Præmie, der forlanges. Kun gennem denne Lovs Udførelse og ved de statistiske Erfaringer, som kunne høstes derigennem, vil man virkelig kunne komme til en Erkendelse saavel af, hvad Fiskerifaren betyder i Henseende til Ulykkestilfælde, og hvorledes den vil fordele sig paa de forskellige Farvande i vort Land, men at den Forsikring, som her ydes, for enhver er 5 Kr. værd, kan der slet ikke være nogen som helst Tvivl om. Jeg tror derfor slet ikke, at man behøver at være bange for, at de virkelige Fiskere, de Fiskere, der fiske til Stadighed, ikke gerne skulde gaa ind i denne Forening uden Hensyn til, at de maaske ikke ere saa udsatte som andre, der fiske i mere farlige Farvande. Og i denne Forbindelse vil jeg gerne sige til det ærede 5te Medlem for 7de Kreds (Rottbøll), at naar jeg har talt om Solidaritetsfølelse paa dette Omraade, har jeg ment, at naar det var givet, at ingen kom til at betale for meget, kunde der være den Solidaritetsfølelse mellem Fiskerne, at de,